

عنوان مقاله:

تحلیل انتقادی استدلال شباهت در مسئله شناختی بودن تجربه عرفانی با تاکید بر دیدگاه ویلیام جی. وین رایت

محل انتشار:

دوفصلنامه جستارهای فلسفه دین، دوره 4، شماره 2 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

حسین طوسی - دانشجوی دکترا کلام، فلسفه دین و مسائل جدید کلامی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اصفهان (خوراسگان)

رضا اکبری - استاد گروه فلسفه و کلام اسلامی، دانشکده الهیات، معارف اسلامی و ارشاد، دانشگاه امام صادق علیه-السلام

خلاصه مقاله:

ویلیام وین رایت بر این باور است که تجربه عرفانی همان ساختار تجربه حسی را دارد و بر این اساس در صدد است از طریق شباهت تجربه عرفانی با تجربه حسی و تکیه بر اصل زودباوری، اعتبار شناختی این تجربه را به اثبات برساند. این نوع استدلال آوری با تقریرهای دیگری در کار فیلسوفانی هم چون سویین برن و آلستون نیز دیده می شود. اما به نظر می رسد با استناد به شباهت این دو تجربه نمی توان له شناختی بودن تجربه عرفانی استدلال کرد و با قاطعیت از شناختی بودن آن دفاع کرد. تجربه عرفانی و تجربه حسی ضمن داشتن شباهت، تفاوت های قابل توجه ای با یک دیگر دارند که کار مقایسه بین این دو را با مشکل مواجه می سازد. علاوه بر این با توجه به این که اصل زود باوری یک اصل یقینی در معرفت شناسی دینی محسوب نمی شود، استفاده از این اصل برای اثبات شناختی بودن تجربه عرفانی از نقاط ضعف این استدلال محسوب می شود.

کلمات کلیدی:

وین رایت، تجربه عرفانی، تجربه حسی، تجارب شناختی، اصل زود باوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1362888>

